

Arrest

nr. 111 402 van 8 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2013.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 30 juli 2013, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 3 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VANHEE loco advocaat S. MENS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 7 juli 2011 het Rijk binnen en diende op 8 juli 2011 een asielaanvraag in. Op 12 april 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Faisalabad gelegen in de provincie Punjab te Pakistan. U bent Ahmadiyya van geloof. U behaalde uw diploma Metric in het jaar 2005. Nadien volgde u nog een opleiding boekhouding in Lahore. U behaalde uw diploma niet omdat u in november 2010 uw opleiding moest stopzetten wegens religieuze problemen met enkele studiegenoten. Toen u op 28 mei 2010 op weg was naar de moskee voor het vrijdaggebed werd een aanslag gepleegd op de moskee. U zag de gewonden en doden en besloot als vrijwilliger te helpen. Uw drie kamergenoten, Ali Reza, Kashif en Zubair, zagen u en ontdekten toen dat u Ahmadiyya bent. Ze beledigden en bedreigden u. De grote vakantie begon en u dacht dat de problemen na de vakantie bekoeld zouden zijn. Toen u naar school terugkeerde in september begonnen de problemen opnieuw. Ze vielen u zonder reden aan toen u op weg was naar de les. U besloot te verhuizen naar een andere kamer met twee andere Ahmadiyya studenten en twee niet-Ahmadiyya studenten. Uw vorige kamergenoten kwamen te weten op welk adres u woonde en bezochten u. Ze beledigden u opnieuw en schakelden een Imam in die samen met hen iedereen tegen u opzette omdat u Ahmadi bent. U besloot samen met uw nieuwe kamergenoten naar de politie te gaan, maar zij konden u niet verder helpen. Ze zeiden dat jullie niet-moslims zijn en dat maakte jullie bang. U werd nadien regelmatig telefonisch bedreigd. U lichtte uw vader in die u de raad gaf onmiddellijk naar huis te komen. In november 2010 stopte u met uw opleiding en ging u naar huis. In de maand december 2010 verloofde u zich met Saba Ferdoz, een Ahmadiyya-meisje wiens vader zich ongeveer vier jaar geleden bekeerde tot de soennitische islam. Uw toekomstige schoonvader kwam te weten dat zijn dochter verloofd was met een Ahmadi waardoor u ook met hem problemen kreeg. Hij zocht contact met uw drie kamergenoten die regelmatig op bezoek kwamen in uw dorp. Samen met een imam voerden ze propaganda tegen u en probeerden ze u te slaan en te vermoorden. Uw vader adviseerde u om niet langer op hetzelfde adres te verblijven, maar regelmatig te verhuizen zodat niemand u kon vinden. Van december 2010 tot februari 2011 woonde u bij uw tante in Dunyapour. Nadien verhuisde u naar een vriend in Sialkot. U ontving in die periode geen telefonische bedreigingen meer en u dacht dat de situatie bekoeld was. Op 22 april 2011 was er een optocht gepland van de extreemreligieuze organisatie "Khatme Nabuwat". Uw familie was die dag op weg naar de moskee voor het vrijdaggebed toen uw toekomstige schoonvader samen met uw drie voormalige kamergenoten probeerden brand te stichten in uw huis. Uw familie werd op de hoogte gebracht van de situatie en zij besloten niet naar huis terug te keren, maar naar Dunyapour te gaan. Uw vader regelde onmiddellijk een smokkelaar voor u. U moest die dag onmiddellijk naar Faisalabad vertrekken waar u bij de smokkelaar verbleef tot aan uw vertrek op 7 juli 2011. U ontving erna nog iedere dag dreigtelefoontjes. U verliet op 7 juli 2011 per vliegtuig Pakistan met behulp van een smokkelaar. U kwam dezelfde dag aan in België waar u een dag later asiel aanvraagde. U huwde vanuit België met uw vrouw op 12 februari 2013. Zij heeft omwille van haar geloof eveneens problemen in Pakistan en verblijft momenteel bij een smokkelaar die haar zal helpen met haar vlucht uit Pakistan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een geboortecertificaat, uw huwelijksakte, een kopie van uw vrouw haar identiteitskaart, een brief betreffende uw huwelijk, twee certificaten van goed gedrag en zeden, documenten over uw opleiding, een studentenkaart van ACCA, uw diploma Metric, en bewijzen van uw bijdrage aan de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan en hier in België.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele

beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort op naam van Khan Muhammad Imran, geboren op 15 april 1988 te Faisalabad, en dat u met dit paspoort tot twee maal toe een studentervisum heeft aangevraagd en dat u er ook één heeft verkregen voor het Verenigd Koninkrijk. U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat uw volledige naam Khan Muhammad Imran is, dat u geboren bent op 15 april 1988 in Faisalabad, dat u een Pakistaans paspoort had in Pakistan, maar dat u nooit een visum hebt aangevraagd en dat u nooit in het buitenland hebt verbleven tot u Pakistan voor het eerst verlaten hebt op 7 juli 2011 (CGVS, p. 7, 12, 13, en DVZ Verklaring, vraag 21, 23). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid. Na confrontatie met de informatie van het UKBA stelde u zelfs nooit een visum voor het Verenigd Koninkrijk te hebben aangevraagd en er nooit te zijn geweest (CGVS, p. 22). De gegevens van het UKBA werden verkregen zijn op basis van uw vingerafdrukken, waardoor het vaststaat dat u met dit paspoort dit studentervisum heeft aangevraagd en verkregen. U gaf wel toe dat u samen met de smokkelaar langsging in verschillende kantoren waar uw vingerafdrukken werden genomen, maar u wist echter niet meer waar dat was of waarom. Volgens u gebeurde dit in de periode tussen april 2011 en uw vertrek op 7 juli 2011 (CGVS, p. 22). Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat u echter al op 14 juli 2010 uw vingerafdrukken liet nemen. Volgens de informatie blijkt ook dat u wel degelijk in het bezit was van een studentervisum voor het Verenigd Koninkrijk dat geldig was tot 14 april 2012. Op basis van uw vingerafdrukken is trouwens ook nog gebleken dat u reeds in 2009 een studentervisum voor het Verenigd Koninkrijk aanvraag, hetgeen toen geweigerd werd (zie informatie UKBA). U had dus blijkbaar nog voor uw beweerdde problemen begonnen al de bedoeling om Pakistan te verlaten.

U legde uw eigen Pakistaans paspoort ook niet voor omdat u dit naar eigen zeggen had afgegeven aan de smokkelaar. U hebt vreemd genoeg niets geprobeerd om uw eigen paspoort terug te krijgen van de smokkelaar (CGVS, p. 12). Het is bovendien erg opmerkelijk dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken nog beweerde dat u uw eigen paspoort in Pakistan achterliet (DVZ Verklaring, vraag 21). Deze tegenstrijdigheid doet vermoeden dat u om bepaalde redenen uw paspoort achterhoudt voor de asielinstanties. U wist trouwens ook niet meer precies wanneer u uw paspoort aanvraag. U dacht dat het drie maanden voor april 2011 was (CGVS, p. 12). Volgens de informatie verkregen van het UKBA werd uw paspoort reeds uitgereikt op 25 februari 2010. Er dient in dit kader nog op te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het vermoeden dat u in het Verenigd Koninkrijk verbleef voor uw aankomst in België wordt trouwens nog versterkt door uw verklaring gestudeerd te hebben aan ACCA, een Britse school, die volgens u ook in Pakistan een vestiging heeft waar u studeerde (CGVS, p. 11, 12). U legde er zelfs een studentenkaart van voor die dateert van 19 mei 2009 en waarop een adres vermeld staat in het Verenigd Koninkrijk.

In het licht van de vaststellingen omtrent uw verzwegen visum kunnen er ook de nodige vraagtekens worden geplaatst bij de door u uiteengezette reisweg en uw beweerde vertrekdatum van Pakistan naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten, waardoor de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Pakistan en van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd. Men kan er immers redelijkerwijze van uit gaan dat u gebruik heeft gemaakt van uw eigen paspoort om uw land van herkomst te verlaten. Uw verklaring dat u een ander paspoort dan het uwe gebruikte lijkt dan ook ongeloofwaardig. U legde trouwens erg vage verklaringen af met betrekking tot dit valse paspoort. U wist enkel dat het paspoort rood van kleur was en dat het uw eigen pasfoto bevatte. Verder wist u niet welke identiteitsgegevens er in stonden, of het paspoort een visum had en van welke nationaliteit het paspoort was (CGVS, p. 10). U stelde eveneens dat u samen met de smokkelaar naar zeven of acht kantoren ging in Faisalabad om uw reis in orde te maken, maar u wist niet meer naar welke kantoren u allemaal ging. Voorts wist u op het CGVS niet meer waar er een tussenlanding gemaakt werd, terwijl u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog verklaarde dat u in Qatar landde (CGVS, p. 9, DVZ Verklaring, vraag 35). U beweerde aanvankelijk de smokkelaar niet bij naam te kennen, terwijl u op het CGVS plots wel wist dat hij 'uncle Sadiq' heette (CGVS, p. 9, 10, DVZ Verklaring, vraag 34). Bovenstaande leidt ertoe te concluderen dat u over uw reisweg en gebruikte documenten geen waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt.

Gezien al deze vaststellingen kan er trouwens geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas dat zich volgens u verklaringen zelfs afspeelde in de periode waarvan het CGVS voldoende indicaties heeft dat u in het Verenigd Koninkrijk verbleef en niet in Pakistan.

De ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder bevestigd door de vaststelling dat u doorheen het gehoor ook erg algemeen en vaag bleef betreffende uw problemen in Pakistan omwille van het feit dat u Ahmadi bent. U hield zich echter erg oppervlakkig en werd nergens concreet wanneer u gevraagd werd naar de problemen die u had tot net voor uw vertrek uit Pakistan. Zo kon u zich slechts vaag uitlaten over de personen die u vreest in Pakistan. U stelde dat Ali Raza lid was van de extreemreligieuze organisaties "Jamiat Taliban Islam" en Kashif van "Sepah e Sahaba". Over Zubair had u geen informatie. Gevraagd welke activiteiten zij hebben voor deze organisaties stelde u dit niet te weten (CGVS, p. 15). U stelde eveneens dat deze drie een Imam inschakelden (CGVS, p. 13). U kende hem echter niet bij naam en wist niet van welke moskee hij Imam was (CGVS, p. 16). Zo wist u niet meer precies wanneer zij u de laatste keer hadden lastig gevallen. U dacht dat het ofwel negen of tien november 2010 was, maar was hier niet zeker van (CGVS, p. 17). Dit is nochtans de datum dat u besloot om uw studies te stoppen en Lahore te verlaten waardoor van u verwacht mag worden dat u hiervan de precieze datum nog kent. U stelde dat u nog ongeveer acht of negen dagen na uw vertrek uit Lahore in uw dorp verbleef alvorens u naar uw tante in Dunyapur ging (CGVS, p. 17). Gedurende de periode dat u in Dunyapur en Sialkot verbleef, kwamen uw drie kamergenoten regelmatig langs in uw dorp, maar ze ondernamen niets (CGVS, p. 17). Ze probeerden blijkbaar informatie over u en uw familie te verkrijgen via de imam van uw dorp. Welke connecties zij met de imam van uw dorp hadden wist u niet (CGVS, p. 18). Ondanks het gegeven dat zij regelmatig in uw dorp gezien werden, besloot u vreemd genoeg op 10 april 2011 terug te keren naar uw dorp (CGVS, p. 18). Indien u werkelijk deze drie personen vreest, zou u toch niet zomaar terugkeren naar de plaats waar zij blijkbaar vaak opdoken, zeker gezien u wel bekend bent met de problemen die de ahmadi-gemeenschap in Pakistan kent. Op 22 april 2011 was er een optocht gepland van "Khatme Nabuwat" waarbij deze drie personen samen met uw schoonvader betrokken waren (CGVS, p. 18). Uw schoonvader Shah Nawaz viseerde u omdat u Ahmadi bent en met zijn dochter, eveneens een Ahmadi, wilde huwen. Ook over deze Shah Nawaz wist u maar weinig. Hij was tot vier jaar geleden net als u Ahmadi, maar bekeerde zich. U wist niet waarom hij dit deed (CGVS, p. 18). U wilde niets meer met hem te maken hebben waardoor u hiervan niet op de hoogte bent (CGVS, p. 19). U wist niet welke activiteiten hij allemaal had in Pakistan, maar u dacht dat hij landbouwer was (CGVS, p. 19). Nochtans mag van u verwacht worden dat u zoveel mogelijk probeert te weten te komen van de persoon die u vreest. Dat u maar weinig informatie hebt over deze man, die zelfs uw schoonvader is, en de problemen die u met hem had, is ook uit uw andere verklaringen gebleken. Zo kon u niet precies toelichten hoe uw schoonvader in contact kwam met uw drie kamergenoten of hoe zij elkaar leerden kennen (CGVS, p. 19). U verwees naar de imam van uw dorp die hen met elkaar in contact bracht, maar ook deze connectie kon u niet concreet maken. U kwam niet verder dan te zeggen dat uw schoonvader de imam kende op basis van zijn geloof. Hoe uw schoonvader, zelf afkomstig uit een andere regio, de imam van uw dorp dan kende, kon u niet verduidelijken (CGVS, p. 20). Het louter verwijzen naar het feit dat zij "allemaal tegen u zijn en één

groep vormden" volstaat in deze context dan ook niet (CGVS, p. 19). Zo verwees u eveneens naar de optocht van "Khatme Nabuwat" die uw schoonvader samen met uw drie voormalige kamergenoten organiseerde. Welke banden zij hebben met "Khatme Nabuwat" wist u niet. U stelde enkel dat zij er in geloven. Ook andere betrokkenen bij de optocht kon u niet noemen. Dit is erg vreemd aangezien u beweerde dat alle deelnemers afkomstig waren uit uw eigen dorp (CGVS, p. 20). Dat u dan uiteindelijk slechts twee namen van verantwoordelijken voor een optocht gericht tegen u naar voren kon brengen, waarvan u zelfs niet zeker was, is merkwaardig (CGVS, p. 20, 21). Het is trouwens ook erg opvallend dat u tijdens uw eerste gehoor op DVZ nergens vermeldde dat u ook problemen kende met uw schoonvader Shah Nawaz omwille van uw geloof. U stelde dat u het kort moest houden waardoor u dit niet kon vermelden (CGVS, p. 21). Nochtans kreeg u wel de kans om de problemen toe te lichten met uw voormalige kamergenoten in Lahore, die zich in dezelfde periode afspeelden, waardoor u toch zeker ook kon vermelden dat uw schoonvader op een bepaald moment met hen samenwerkte (CGVS p. 19).

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen.

De door u voorgelegde identiteitskaart en geboorteakte zijn slechts een bewijs van identiteit, maar voegen voor het overige niets toe aan uw asielrelaas net als de twee certificaten van goed gedrag en zeden en de fotokopie van de identiteitskaart van uw vrouw. De overige documenten zoals uw diploma, uw huwelijk, uw bijdrage aan de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan en België zijn louter een bevestiging van uw betrokkenheid bij de Ahmadi-gemeenschap, maar voegen voor het overige niets toe aan uw asielrelaas.

Het CGVS erkent tot slot dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht. In het verzoekschrift haalt verzoeker tevens het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de rechten van de verdediging en artikel 6 EVRM.

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. Het EHRM heeft in het arrest Maaouia van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig gesteld dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6.1 van het EVRM vallen. Derhalve zijn ook asielzaken uitgesloten van deze verdragsbepaling. Verder heeft het EHRM zijn rechtspraak nadien meermaals bevestigd, onder meer in het arrest Mamatkulov en Askarov van 4 februari 2005. Tevens dient verwezen te worden naar het arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 van Grondwettelijk Hof waarin hetzelfde standpunt wordt ingenomen en in dezelfde zin naar de gevestigde rechtspraak van de Raad van State (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169; RvS 19 maart 2010, nr. 202.142). Het arrest Salduz verandert deze rechtspraak niet (RvS 26 maart 2013, nr. 223.003 en RvS 26 maart 2013, nr. 223.004).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

3.1.1. Verzoeker meent dat het niet is omdat hij in eerste instantie zou verzwegen hebben dat hij met een door een smokkelaar geregeld studentenvisum naar het Verenigd Koninkrijk afreisde en pas twee à drie maanden later naar België kwam, dat dit ene element afbreuk doet aan het asielrelaas *an sich* en de problemen die hij heeft ondervonden en als ahmadi ondervindt. Dit concrete element vormt het enige dat door verzoekende partij werd verzwegen, maar is geenszins een cruciaal element dat verwerende partij ertoe in staat zou stellen geen geloof te mogen hechten aan het asielrelaas van verzoekende partij in zijn totaliteit. Verzoekende partij wenst zich hiervoor te verontschuldigen, maar het valt geenszins in te zien waarom deze enkele zaken als 'cruciaal' worden aanzien in het volledige relaas, noch valt in te zien waarom deze van aard zouden mogen zijn het volledige relaas dan maar meteen als ongeloofwaardig te bestempelen.

3.1.2. Verzoeker kan zijn frauduleuze verklaringen en zijn gebrek aan medewerking niet minimaliseren door te verwijzen naar andere door hem voorgelegde documenten. De CGVS kon wel degelijk vaststellen dat verzoeker tekortschoot in zijn medewerkingsplicht door informatie achter te houden inzake zijn uitreisdatum uit Pakistan en zijn binnenkomst in het Verenigd Koninkrijk. Gezien verzoeker een eigen paspoort heeft (verklaring 21) en op basis daarvan een visum aanvraag (informatie tweede

visumaanvraag), kan ervan worden uitgegaan dat verzoeker zelfstandig en legaal met zijn eigen paspoort heeft gereisd, wat verzoeker enigszins erkende op het CGVS.

3.1.3. Indien verzoeker op het CGVS verklaart dat zijn problemen begonnen in mei 2010 en verergerden vanaf november 2010 om tenslotte op 22 april 2011 de directe aanleiding te vormen tot zijn vlucht uit Pakistan op 7 juli 2011, dan stelt de Raad eveneens vast dat verzoeker zijn tweede visum heeft aangevraagd (plek afname vingerafdrukken) in Abu Dhabi op 14 juli 2010 op basis van zijn eigen paspoort, uitgegeven op 25 februari 2010, en dat een eerste visumaanvraag werd geweigerd op 19 maart 2009. Aldus kan blijken dat verzoeker nog voor zijn beweerde problemen zijn paspoort aanvroeg zodat zijn bewering dat hij dit aanvroeg omdat hij problemen had (gehoor p. 12) niet kan worden aanvaard. In deze zijn de enige feiten die verzoeker aanhaalt van vóór de tweede visumaanvraag van 14 juli 2010 – zijnde beledigingen van klasgenoten (gehoor p. 13, p. 15) – niet van aard om een beroep te funderen op internationale bescherming.

3.2. De Raad ontkent echter niet dat de situatie van de ahmadi in Pakistan kan verontrusten. Gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij mogelijk worden onderworpen, is een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd. Anderzijds blijkt noch uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, noch uit de door verzoekende partij bijgevoegde (internet)artikelen dat er in Pakistan sprake is van een systematische groepsvervolging van de ahmadi. De hoedanigheid van ahmadi is aldus onvoldoende om een gegronnd beroep op het vluchtelingschap te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.3. Verzoeker herhaalt ter terechtzitting de problemen met zijn schoonvader en de problemen die hij op school kende omwille van zijn geloof. Zoals uit het CGVS-gehoor kan blijken is verzoekers schoonvader een ahmadiya die zich bekeerd heeft tot het soennitisch geloof. De overige leden van de familie van verzoekers echtgenote hebben zich niet bekeerd. De ouders van verzoeker zijn echtgenote zijn gescheiden. Verzoeker licht tevens toe dat zijn echtgenote door haar vader beloofd was aan een soennitisch moslim. Verzoeker kreeg problemen met zijn schoonvader toen deze bekend raakte met de trouwplannen van zijn dochter met verzoeker. Verzoeker is vertrokken uit Pakistan vooraleer gehuwd te zijn. Hij huwde later bij volmacht en na de aanstelling van de oom van zijn echtgenote, als voogd.

3.3.1. Verzoeker legt ter terechtzitting talrijke nieuwe documenten neer ter staving van deze verklaringen: de fotokopie van de identiteitskaart van de echtgenote van verzoeker; een bevestiging dat zijn echtgenote zich heeft gericht tot de rechtbank om haar oom aan te stellen als voogd/peetvader van het huwelijk voorzien van de identiteitsgegevens van de identiteitskaart van de echtgenote en haar vingerafdruk; de bekendmaking van deze aanvraag door de dienst 'Toelatingen, Hervorming en Relatie van de Ahmadiya Gemeenschap' te Rabbwa; de bevestiging dat de oom is aangesteld als voogd voor het huwelijk. Hierin wordt gemotiveerd dat de vader de ahmadiya gemeenschap heeft verlaten, dat de ahmadiya wensen dat ahmadiya binnen de geloofsgemeenschap huwen en dat haar vader wenst dat ze l. zoon van L.A. huwt die geen ahamdiya is. Ten slotte legt verzoeker ook zijn huwelijkscertificaat neer, foto's van het huwelijk en een cd-rom waarop de huwelijksplechtigheid te zien is, het ondertekenen en voorlezen van teksten en een skype-gesprek met verzoeker. Uit het geheel van de neergelegde stukken alsook verzoekers verklaringen kan blijken dat hij inderdaad gehuwd is, zijn echtgenote de dochter is van een ahmadiya die zich bekeerde tot het soennitisch geloof en dat ze via de rechtbank toelating kreeg om een huwelijksvoogd aan te stellen die behoorde tot het ahmadiya geloof.

3.4. Indien verzoekers verklaringen op sommige punten niet steeds kunnen overtuigen, kan aangenomen worden dat gezien de ter terechtzitting afgelegde verklaringen en toegevoegde stukken, de kernelementen vaststaan en aan verzoeker het voordeel van de twijfel kan worden verleend (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Het is immers aannemelijk dat de situatie tussen gescheiden ouders geladen kan zijn. Ook is aannemelijk dat een Pakistaanse vader zich gegriefd en beledigd voelt indien zijn dochter zijn huwelijkswensen niet eerbiedigt. Aldus kan, ook zonder het religieus element, aangenomen worden dat verzoeker en zijn echtgenote in een vijandige situatie verkeren tegenover de vader van verzoekers echtgenote. Het is echter het religieuze element dat verzoeker in een precare situatie plaatst. Verzoeker heeft in het CGVS-gehoor gesteld dat hij vóór zijn huwelijk, toen hij nog in Pakistan was en

nadat hij zijn vrouw ten huwelijk had gevraagd, door haar vader werd bedreigd en lastig gevallen. Verzoeker heeft herhaaldelijk gesteld dat zijn echtgenote na hun verloving problemen had in Pakistan en zich diende te verbergen. Voorts heeft hij aangegeven dat haar vader 3 keer getracht heeft zijn echtgenote te doden en met andere soennieten het ouderlijk huis heeft aangevallen. Verzoeker stelde in het CGVS-gehoor dat deze feiten hem ertoe hebben geleid om alsnog vanuit België bij volmacht te huwen. Aldus kan vastgesteld worden dat de situatie van verzoeker na zijn komst naar België is geëscaleerd.

3.5. Waar de bedreigingen, elk op zich onvoldoende zijn om aan te tonen dat verzoeker zijn land diende te ontvluchten, heeft verzoeker *in casu* aannemelijk gemaakt dat de daden cumulatief gezien, ernstig en aanhoudend zijn. De situatie waarin verzoeker verkeert kan niet worden losgezien van de persoonlijke vete tussen de gescheiden ouders van verzoeksters echtgenote en de uitsluiting van de vader van verzoekers echtgenote uit zijn rol van hoofd van de familie en voogd van zijn ongehuwde dochter. Voorts is de omstandigheid van verzoeker hierin bijzonder nu hij als ahmadiya in een precaire situatie komt te staan te meer nu het redelijk is aan te nemen dat verzoekers schoonvader als bekeerling een meer dan gewone belangstelling voor de godsdienst heeft en hij zich als nieuwe aanhanger van het soennisme wil affirmeren. Aldus is geloofwaardig dat verzoeker op aansturen van zijn schoonvader door bepaalde radicale leden van de soennitische gemeenschap persoonlijk geïsoleerd kan worden. Immers verzoeker heeft verhinderd dat de vader van zijn echtgenote haar uithuwelijkte aan een soennitisch moslim en als zodanig overstijgt zijn huwelijk het persoonlijk belang van verzoeker, van zijn vrouw en van haar vader.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker worden aangenomen dat hij religieuze vervolging vreest in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

4. Het eerste onderdeel van het eerste middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK